

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Methodus Clara Et Facilis Vacandi Orationi mentali Atque Exercendi se cum fructu in præsentia Dei

Coloniæ Agrippinæ, 1687

Caput XVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46004](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46004)

CAPUT XVII.

Formulae Orationis.

Tres esse methodos, quas observare quis potest in eliciendis affectibus in oratione, superius annotavimus. Prima est, ut singulas considerationes immediatè sequantur affectus. Secunda, ut omnes considerationes præmittantur, antequam ullus affectus eliciatur. Tertia, ut affectus considerationibus permisceantur. Ea de causa videri cui posset necessarium, ut hic triplicis generis meditandi formulas adjiceremus secundùm istam triplicem methodum: at duo nobis genera sufficient, quia unum servare potest pro primo ac secundo modo, ut suo loco ostensuri sumus.

Peccatum vero materiam nobis & argumentum suppeditabit, de quo quatuor instituemus considerationes, quæ constituent quatuor puncta meditationis.

FORMULA PRIMA.

*In qua singulas considerationes
convenientes consequuntur
affectus.*

Directio,

*Actus hu-
militatis.*

Ante divinam Majestatem tuam Domine hic me sisto, de peccatis meis tecum collocuturus. Novi equidem atque omnino con-

confiteor me prorsus indignum esse, qui in conspectum tuum veniam, qui hominum sum omnium quam maximè detestandus, ac mille jam pridem infernos promeritus. At infinita bonitas ac paterna benignitas illa, qua recipere consuevisti peccatores peccata sua agnoscentes, faciliorem mihi aditum reddet, accessumque ad divinam Majestatem tuam, si placet, donabit.

Quinimò, scio, Domine, tuum erga peccatores amorem tantum esse, ut illos ipse provocare omnibusque modis allicere & attrahere non cesses, ut ad seipsos, atque ad te revertantur, peccata sua agnoscentes, ingratitude ac demeritum intelligentes, ea deplorent, veniam à te humillimè petant, sicque in gratiam tecum redeant.

Idea quam quis in hac meditatione de Deo habere debet.

Hoc ipsum est, quod ego modo facere cogito ad pedes misericordiae tuae, ea, qua mihi possibile est, cum humilitate ac verecundia prostratus, ut humillimè te obtester, ut meorum mihi veniam peccatorum, infidelitatum atque ingritudinum, quibus tuam in me iracundi in concitavi, concedas, clementerque indulgeas.

Expositio intentionis praefixae orationis.

Omnia, humillimè rogo te, in hac actione mea tuae gratiae impedimenta removeas, memoriam meam bonis cogitationibus, intellectum luminibus, ac sanctis voluntatem affectibus repleas, cor & sensus meos dirigas, ut orationem hanc perficere possim, uti facere cupio, ad majorem tuam gloriam, animaeque meae salutem. Animum meum ad te atque ad propositam materiam attentum

Petitio auxilii divini.

*De
oratione*

*e quis
tione,
ngulas
affe.
s pra.
ciatur,
permi.
ecessa.
i for.
olicem
icient,
ecun-*

*argu.
insti.
t qua-*

PS

*omi-
ecum
nino
con-*

efficias, ut inde veros affectus, firmaque proposita eliciam peccata super omnia execrandi ac fugiendi.

*Abdicatio
distractio-
num.*

*Invocatio
B.V.*

*Angeli
nostri
president
orationi-
bus: Dia-
boli verò
nil eque
satagunt,
quàm ut
nos ab illis
impediant
aut in illis
distrahāt.*

Renuncio omnibus distractionibus, tum multibus, aliisque impedimentis, quæ supervenire mihi poterunt, coram te protestans illis nullum unquam præbere me velle consensum, idcirco ex nunc illa ab dico. Virgo ter sancta terque gloriosa, tuo mihi interventu assistas, tuque mihi, Angele mi tutelaris, tuis sanctis illuminationibus ad sis, atque inimicos perfectionis meæ, ne me in divino hocce exercitio interturbent, cohibeas.

CONSIDERATIO PRIMA.

Quàm peccatum in seipso sit abominabile.

*Salvator
noster di-
cebat de
Iuda:
bonum e-
rat ei, si
natus non
fuisset ho-
mo ille.*

Mat. 26.

24.

A Ge igitur, anima mea, rem aggrediamur, videamusque atque attentè coram illo, quem toties offendimus, consideremus quid sit peccatum. Dic, ô infame peccatum, quid es in homine, nisi terribile monstrum, horror omnium horro- rum, atque abominatio omnium abominationum? Tu es calamitatum omnium caput omninò pejus nihilo, quia satius multò foret nunquam fuisse in numero creaturarum, quam te admisisse. Prò! Quam horribilem in animam tu inducis deformitatem? Etenim ea, quæ est imago Dei ac sanctuarium, in quo habitare divinæ suæ complacet Majestati, illa inquam imaginem Diaboli gestare incipit, atque in cubile draconum aspi-

aspidumque convertitur, ubi te semel admit-
tit.

Ob oculos mihi propono quidquid abo-
minationis est in mundo, & peccati horrorem
semper esse majorem deprehendo. Etenim
ipsum coram Deo horribilius est quovis bufo-
ne, serpente, ac quidquid est corruptelæ super
terram. Tuque ô anima mea, mox, ubi infame
hocce monstrum intra tuam conscientiam
admisisti, in oculis Dei magis horrida evasisti,
quam in oculis tuis horridissimus esse queat
bubo aut draco: Imò æque ac ipse Diabolus
effecta fuisti horribilis, quia hunc non ignis in-
ferni, sed peccatum, quod commisit, horribi-
lem adeo efficit. Cumque idcirco æque atque
ipse horrendum hocce monstrum admisisti,
eundem quoque cum ipso horrorem contra-
xisti. Dic, quæso, an non horrore ac timore
confecta interires, si in tua horribili deformati-
tate Diabolum videres? Cur ergo tui ipsius
horrore non interimeris? Causa est, quia tu-
ammet infelicitatem non agnoscis. O quam
horrendum tibi foret, si inter medios serpen-
tes, aut in fossa bufonibus plena dormire te
oporteret? At horribilius longe est, te videre
peccatis circumdatam, omninoque onustam.
Tanta demum abominatio est vel unico infici
peccato mortali, ut si ipsum videre posses, me-
tu interires potius omnibus illis, qui ad intui-
tum horrendi cujuslibet spectri terrore con-
cussi interierunt, quia etiam in ipso inferno,
ne dum in hoc mundo, peccato terribilius
nihil est.

Affe-

De
ratione

Affectus ex hac prima consideratione eliciendi.

Aperi mentis meæ oculos, Domine, ut videam atque intelligam statum illum miserimum, ad quem peccatum, hostis ille tuus juratissimus & capitalis, me reduxit. Vah! mi Deus in oculis tuis abominabilis eram nimis, neque tamen advertēbam. Conscientia mea cloaca erat corruptelâ quavis plenissima, multoque iis omnibus, quæ in mundo erant, fetidior, horribiliorque, & non curabam. O me infelicem, quod in memetipso prophana-verim imaginem Creatoris mei, ut imaginem gestarem Cacodæmonis! Infelicem, quod horrorem causaverim illi, cui titulis infinitis obligabar me me reddere, quam possem, amabilissimum. Quid? ego te, Domine, divinam tuam faciem à me avertere compuli? Ego, quem eo fine creaveras, in me ut æternum requiesceres? Ego, ego, inquam, quem infinitis tuæ gratiæ donis ditaveras atque exornaveras? O quantum, quantoque cum affectu detestor infelicem horam illam! quàm pœnitet me actionem illam admisisse derestandam! Rescinde, Domine, rescinde horam illam funestam ex numero earum, quæ cursum vitæ meæ constituunt, fac ut inter alias non recenseatur; sit quasi non fuerit, quia ego approbare non possum, quod in illa feci. Revoco atque ejuro consensum illum iniquum, quem præbui malo. Nunquam id factum fuisse vellem, toto ex corde meo doleo, quod factum fuerit. atque à te, Domine,

*Actus
contritionis
ac doloris.*

mine, quàm humillimè veniam peto & obtestor, atque utinam hoc momento concipere possem, omnes illos affectus doloris, quos unquam animæ conceperunt verè pœnitentes, quò ita offerre tibi possem sacrificium cordis profundè humiliati ac verè contriti.

Utinam tibi nunquam displicuissem ! utinam cum peccato nunquam pepigissem fœdus, neque animam meam vitiorum fuligine denigrassem, eamque in immundissimarum, horrendissimarumque bestiarum naturam degenerare compulsem ! Eheu ! Ubi mens erat & ingenium ? Ignosce, nunquam amplius peccabo, nunquam deinceps committam, ut tibi displiceam.

Fortiter propono sollicitè conservare integriorem animæ meæ pulchritudinem, quam semel amissam per gratiam tu mihi tuam restituiti. *Proposita.* Atque in recognitionem ingentis bonitatis illius, qua me in meis abominationibus patienter supportasti, promitto tibi futurum, ut reliquum vitæ meæ tuo impendam servitio, agamque, ut oculis divinæ Majestatis tuæ non minus placeam, quàm hæcenus ob peccata mea displicui. Atque insuper ut hæc mea resolutio sit fortior atque efficacior, promitto fore, ut à peccato ad primum illius intuitum non minus celeriter, quàm à facie colubri, fugiam, fidelissimè primis tentationum insultibus resistam, omnesque occasiones, quæ aditum peccato præbere possent, quàm sollicitissimè evitem : quæ omnia adimplebo me-

De
oratione

Retitio.

mediante serenissimâ gratiâ tuâ, quam eo fine humillimè imploro per merita unigeniti filii tui Salvatoris mei Jesu Christi.

CONSIDERATIO SECUNDA.

• *Quàm peccatum sit injuriosum Deo.*

*Me autem
projecisti
post corpus
tuum.*

*3. Reg. 14.
9.*

Coepto pergamus pede, anima mea, atque in super consideremus, quanta sit indignitas contra Deum se erigere, honoremque ei ac reverentiam, quam tot tantisque titulis omnes ei debent creaturæ, denegare. Quid? relinquere Deum, eum deserere, minorisque quàm passiones nostras æstimare? Objectum indignum ei in corde nostro anteponere, vilissimam creaturam amplius, quàm ipsum, diligere?

Expendamus non nihil, &, quantum fieri poterit, comprehendamus incomprehensibilem Majestatis ipsius magnitudinem, sicque apparebit, quàm atrox injuria sit, quam ei inferimus, ipsum contemnendo. Id quod coram Rege terreno committere nemo auderet, coram Deo tuo facere non vereris: Legem Regis, ipso præsentem, aut regulas tuæ Religionis, inspectante superiore tuo, violare non auderes, & Regis supremi mandata, ipso præsentem atque inspectante, prævaricari non dubitasti.

Liberum tibi erat ipsum aut honorare obediendo, aut inhonorare, illius mandata sacrosancta transgrediendo, tuque inhonorare ipsum non timuisti, ut pravæ cupiditati tuæ satisfaceres.

Attende,

Attende, atque æquâ lance perpende, quàm sit atrox injuria, Deo tergum obvertere, ab illo desciscere, suavissimum obedientiæ illius jugum excutere; arma adversus ipsum capessere, cum Diabolo societatem inire, honorem ei atque obedientiam exhibendo, quam supremæ Majestati denegamus. Quàm horrendus contemptus! Quàm probrosa injuria! Quanta contumelia! Quàm execrabilis indignitas! Quàm illam infinitam esse oportet, cum Deus, offensus sit infinitus.

Cùm etenim injuria crescat eâ proportionem, qua crescit dignitas illius, qui offenditur; sicut manifestum est, majorem esse injuriam, cum offenditur Nobilis, quàm Rusticus; Rex, quàm quivis alius; profectò offendere Deum infinitum injuria esse debet atque indignitas infinitè abominanda.

Quod si præterea expendere velimus, quantum offensæ istius enormitas creverit ex multiplici obligatione, quam post tot tantaque beneficia habemus serviendi atque obediendi Deo, apertè videbimus, quàm horrendum in modum culpabiles simus. At considera dumtaxat, anima mea, vilissimæ conditionis tuæ circumstantiam. Quomodo fieri potest, ut homo fragilis, infelix, ac nihili contra Deum insurgat? Ut pulvis agnitionem, quam Creatori suo debet, recuset? Ut vilis vermiculus adeo impudens sit, ut cæli Monarcham aggredi præsumat? Quid diceres, si formicam videres bellum moventem Leoni, aut misellum Rusticum obniti suo Regi? Nunquid igitur arrogantia est insupportabilis, quod homo, qui
purum

De
ratione

parum putum nihil est, offendat tantum tam-
que potentem Deum, etque obedientiam de-
negare ausit?

Verùm quàm horrendum facinus, ipsum
in seipso adoriri, ipsumque velle, si fieri pos-
set, in nihilum redigere? Eousque iniquitas
atque impietas peccati procedit ac peccatoris,
qui vellet Deum non esse, ut peccatorum suo-
rum vindicem non haberet. Vah! Non est
infernus, in quo tantum crimen pro meritis
castigari queat. Nunquam enormitates istas
comprehendere poterit homo, quia ineffa-
bilem magnitudinem Dei, extremamque crea-
turæ vilitatem comprehendere nunquam po-
terit. Angeli, Beati ac Sancti, qui Deum cla-
rè intuentur, veluti infinitas ipsius perfectio-
nes nobis melius pervident, sic peccati gravi-
tatem melius concipere possunt. Eapropter
annihilari ipsi omnino mallent, aut etiam in
flammis inferni æternùm cruciari, quàm per-
mittere, siquidem penes ipsos staret. ut vel
unicum committeretur peccatum. Nihilo-
minus neque ipsi omninò integrè cognoscunt
peccati indignitatem, quia ad illam plenè com-
prehendendam incomprehensam oporteret ut
comprehenderent magnitudinem Dei. So-
lus autem Deus est, qui seipsum comprehen-
dat, atque ideo solus etiam ipse horrendam
malitiam, infandamque peccati comprehendit
deformitatem.

*Affectus huius secunda conside-
rationis.*

Eheu! mi Deus, satis, imò nimium infelix
fui committendo peccatum divinæ Maje-
stati

stati tuæ adeò injuriosum, atque insuper, pro infelicitatis meæ complemento, sufficiens non sum, ut peccati horrorem atque indignitatem perfectè queam cognoscere. Prò! quàm infelix est ista conditio mea, quod infinitè te possim offendere, neque tamen excessum malitiæ meæ queam comprehendere? Summè tamen de peccatis meis doleo, illaque detestor non solum, quantum ego ea cognosco, parum enim id foret, verùm odio ea habeo, quantum tu ipse ea odisti, Improbo ea, quantum tu ipse ea reprobas. Plango ipsa plus quam ea ego cognosco, & perinde atque ea tu abhorres.

Quandoquidem adeo infelicitè occæcatus fui, ut te peccatis offenderim & numero infinitis & qualitate supra modum injuriosis, Vah! nolo doloribus meis, lacrymis ac satisfactioni, quam tibi facere cupio, terminos ullos præscribere.

O mi Deus! quid feci ego vilissima creatura, qui infinitis titulis tibi obligatus eram & obstrictus propter innumera, quæ ab infinita bonitate tua receperam beneficia? Ego te contempsi, inobediens tibi extiti, contra te me erexi, contra te, inquam, Regem meum, Dominum meum ac Deum meum, O voluntatem perversam! O execrabilem malitiam! Eheu, Eheu! Ubi tunc eram? quid cogitabam? Ubi erat intellectus, ubi ratio mea? O Deus, quantum doleo de hac cœcitate & ingratitude mea.

Ignosce mihi, adhuc semel rogo, rogareque, ut existimo, vellem usque ad consummationem sæculi, dicereque, atque identidem inge-

L

mina;

De
ratione

minare, ignosce mihi per magnam misericordiam tuam. Hoc te obtestor per viscera ineffabilis charitatis tuæ, & per vulnera Salvatoris mei, unigeniti filii tui. Ignosce mihi, qui (eheu!) nesciebam quid facerem. Ignosce mihi ea conditione, ut nunquam relabar. Ex nunc renuncio cuivis alteri Domino, quàm tibi, cujusvis alterius sequelæ, quam tuæ, cuivis alteri honori, amori ac servitio, quam tuæ divinæ Majestatis. Ego te recognosco Deum meum, Creatorem meum, Patrem meum, Dominum meum, Regem meum & omnia. Rejicio & retracto quidquid unquam dixi, feci aut cogitavi contrarium huic resolutioni, protestationi ac voluntati.

Huic affectui diutius insistere, eumque quis poterit secundùm interiorem Spiritus sancti impulsum amplificare, sive suprâ peccatum in genere, sive suprâ aliquod in particulari, de quo ampliolem persenserit contritionem.

CONSIDERATIO TERTIA.

De animæ vastatione fieri solita per peccatum.

Rationi omninò consentaneum erat, anima mea, ut primò considerâremus jura Dei peccatis nostris offensi, ; at æquum nunc est, ut nostra quoque damna & jacturas expendamus ; videamus ergo ac penitius inspiciamus luctuosos effectus ab isto horribili monstro produci solitos in anima, quam occupârit.

Prô!

Prò Deum quantam causat vastationem !
 Non secus etenim atque si expilatio foret ur-
 bis violenta manu occupatæ, necat, incen-
 dit, diripit, in captivitatem redigit, ac quid-
 quid expetendum est evertit, animamque
 istam eò calamitatis redigit, ut ipsi Angeli
 si possibile foret, ipsam plorare cogerentur.

Heu me miserum ! tu, tu, crudele mon-
 strum, animæ meæ plagam mortiferam in-
 fixisti, ubi à me (eheu!) intra conscientiam
 meam admissum inde exturbasti Deum, qui
 illic tanquam in Regno suo residebat, qui-
 que erat vita animæ meæ amplius multò,
 quam anima mea vita sit mei corporis. Tu
 gratiâ me privasti, illâ inquam gratiâ, qua
 cunctis pretiosior est longè thesauris hujus
 mundi. Tu me spoliasti omnibus præteritæ
 vitæ meæ meritis, universoque omnium con-
 fessionum, communionum, orationumque
 ac bonorum operum meorum fructu. Tu
 tandem à me abstulisti conditionem filii
 Dei, simul ac jus omne, quod habere po-
 teram ad paradisi gloriam cœlestis, adeo
 ut si in statu isto vitam hanc finivissem,
 Diabolorum præda, incendii infernalis nu-
 trimentum, materiaque ad æternùm in flammis
 illis devorantibus ardendum quam maximè
 propria fuisset.

O anima mea ! quanta bona amisisti ?
 quam terribilia mala incurristi ? Quod si ho-
 mines jacturam aliquam temporalem aut mi-
 seriam naturalis vitæ tantopere deplorant,
 quanto tu potius plorare debes calamitates,

De
 oratione

quas tibi patit peccatum? Intuere, perpende, meditare, considera maturè, quid sit amittere Deum, amittere gratiam ipsius, amittere cœlum, & hoc in æternum. Comprehende, quanta sit infelicitas, possideri à Diabolo, reprobari ac desereri à Deo, ad flammam deputari æternas, atque etiam de facto, si in statu isto moriar, in illas æternum præcipitari. Tu, ô infame peccatum, tu, inquam, harum omnium es infelicitatum scaturigo. Tu, tu es, quod, divortio Deum inter & animas causato, illas in profundam præcipites agis occæcationem, ut suam infelicitatem non videant; tu pacem illis & conscientiæ jucundissimam tranquillitatem & gaudium eripis. Etenim quis unquam resistere valuit Deo, ac tandem potitus fuit pace? Tu ab illis præscindis societatem, quam habent cum B. Virgine, aliisque Sanctis, qui animas jam hujusmodi intuere non sustinent, nisi oculo indignabundo. Tu illas in extremos conjicis justorum Dei judiciorum timores: Uno verbo dicere non aulis, vel unicum quietis momentum à te illis indulgeri; Næ ille tui parvam habeat notitiam oportet, qui te odio mortali non prosequitur.

Quis resistit ei & pacem habuit.
Job. 9, v. 4.

Affectus circa hanc tertiam Confessionem.

Domine, post extremas calamitates, ad quas redactum me video per peccata mea, spes illa, quam in tua habeo bonitate, me animat, et tuo me aulim præsentare conspectui, etsi verecundiâ & confusione, ob magnam nimis

nis malitiam atque ingritudinem meam,
 plenus sum. Ego, cheu ! ego sum, qui ma-
 lum omne feci ; Ego sum, qui liberè in pec-
 catum consens. Nullo ipsum absque perva-
 sa voluntate mea potuisset me malo afficere ;
 at ego ipsum vocavi, ego recepi, ego admisi,
 atque ipsum in meam introducens conscien-
 tiam. heu ! mi Deus, quid feci ? Ego, te
 probrosè ex corde meo ejecto, summe præ-
 destinatorum omnium Rex, Dæmonibus ini-
 micis tuis ipsum prodidi, atq; in manus tradi-
 di, infernalisq; tyrānidis illius rigorem perferre
 malui, quam vivere in tranquilla jucundaque
 amicitia tua possessione. Ego, ego sum reus
 amissionis gratia tua, omniumque meritorum
 meorum. Ego sum, qui renunciavi condi-
 tioni filii tui, ut Satanæ mancipium fierem.
 Ego sum, qui meipsum privavi jure, quod
 habebam ad gloriam cœlestem, ut funestum
 fœdus percuterem cum inferno. Ego (cheu !)
 Ego sum, qui meipsum prodidi, qui unio-
 nem dissolvi, quam habebam cum B. Virgi-
 ne, aliisque Sanctis, qui me diligebant, quam-
 diu in tua eram gratia; at inimicitiam denun-
 ciarunt mihi, postquam ego illam tibi indixi.
 Ego sum, qui meipsum occœcavi, mihi que-
 metipsi interioris conscientia meæ cruciatus in-
 strumenta fabricavi. Hæc omnia quàm hu-
 millimè coram Majestate tua divina, mi Deus,
 confiteor, & quanquam malitia mea quam
 maxima sit, gravissimaque omnino promeritus
 sim tormenta, quod gratia tua thesauros ita
 prædæ exposuerim, animamque meam ipse ad
 tantam miseriam redegerim : attamen quid

De
oratione

facere debeam aliud ignoro, nisi ad infinitam misericordiam tuam ut recurram, illius instar prodigi, qui postquam bona sua omnia dissipasset, ad benignum Patrem suum est reversus.

O mi Deus, fateor equidem, quia verè non sum amplius dignus vocari filius tuus, quia totam cœlestem curiam graviter offendere offendendo, atque ex corde meo, ut Diabolum introducerem, expellendo. Verùm si gloriosum hunc titulum, adeoque jus omne perdidisti, ac propterea me justè punire tu potes, attamen patris misericordiæ dignitatem tu nondum amisisti, ut proinde misericorditer salvare me queas. Peccata mea confiteor, excusare illa non possum. Nimis quàm malitiosè pro nihilo prodegi tuam gratiam, tuum amorem, omnesque virtutes & dona Spiritus sancti, quibus me copiosè ditaveras. Anima mea filia erat adoptiva summæ Majestatis tuæ, sponsa Jesu Christi filii tui, Angelorum soror, cœli hæres, atque in oculis totius curiæ cœlestis pulchra ut Sol, imò sicut Angelus Dei, Deus meus & Creator meus, quam horrenda mutatio! te amittendo, cuncta amisi, horrendo quoque Damone effectus sum horribilior, atque ad omnium infelicissimam servitutem redactus, ubi me peccato mancipavi.

*Si admisi
unde me
damnare
potes, tu
non ami-
sisti, unde
me salva-
re potes
D. Aug.*

Si ergo ego reus sum, ego quoque misericordiæ & gratiæ indigeo. Agnosco malum meum, in quod violentia & furor malorum desideriorum meorum me præcipitavit. Quis potest mederi nisi tu, Domine, cujus bonitatis thesauri

fauri nunquam possunt exhauriti? Redde
 perditam gratiam peccatori, ornamenta ei vir-
 tutum, quibus seipsum malitiosè spoliavit, re-
 stitue. Redde illi merita, quibus renunciârat,
 atque adhuc semel illum juri suo pristino resti-
 tue. Tu id potes ac debes, Domine, non amo-
 re mei, qui omni protus veniâ indignus sum,
 sed ut infinitas misericordias tuas patefacias.
 Etsi in pristinum me statum restitueris, thesau-
 ris tamen tuis omninò nihil decedet, verùm ego
 quoque pro mea parte promitto, sancte-
 que recipio fore, ut conscientiæ meæ dono-
 rumque tuorum adeo fidelem curam habeam,
 ut nunquam amplius ad peccandum me abripi
 permittam. Contestor me omnia deinceps pec-
 cata summo odio persecuturum, sine intermis-
 sione impugnaturum, potiusq; mortem ipsam
 subiturum, quàm peccato consensurum.

CONSIDERATIO QUARTA.

De terribilibus peccatorum suppli- ciis.

Fleri nequit, anima mea, per peccatum
 adeo graviter offendi Deum, quin ipsum
 tandem, citiùs aut seriùs, rigorosè castiget. Non
 potest pati Deus, ut impius semper vivat, atque
 si ipsum in primo peccato statim non puniat,
 ideo facit, quia propter magnam bonitatem
 suam, quæ brachium ipsius à vindictâ, etsi ju-
 stissimâ, cohibet, ad pœnitentiam ipsum expe-
 ctat. Tandem tamen certissimum est, quia &
 peccatum & peccator Deo sunt abominationi,

De
oratione

*Similiter
odio sunt.
Deo im-
pium, &
impietas,
ejus.
Sap. 14.*

horrori, atque etiam odio prorsus infinito. Cumque illos tanto prosequatur odio, etiam in ipsos animadvertit pœnis, quæ odio huic atque iracundiæ ipsius justæ correspondeant. Parum etenim est, quod peccatores quandoque in hoc mundo privet bonis, honore, corporis sanitate, atque etiam in illos quandoque, in vindictam peccatorum ipsorum, subitanæ morte animadvertat: supplicia ista leviora sunt, si cum illis horrendis suppliciis, quæ in alteram ipsis vitam ipse reservat, conferantur. Parum est terram universam in peccatorum vindictam ab ipso fuisse generali diluvio inundatam. Parum est ipso jubente pluuisse igne & sulphure, quo incendio absumptæ fuerunt quinque civitates, quarum incolæ de vitiis quam maximè detestandis gloriabantur. Parum est diversis ab ipso temporibus familias, civitates, provincias ac Regna integra peste, bello ac fame fuisse exhausta.

At ubi considero ignes istos æternos, quos accendit in medio terræ, ut illis æternum absque ulla misericordia peccata castiget, ingenio deficio, dicereque cogor ac fateri, peccatum esse Deo extremo horrori, quia ultio illius in puniendo nunquam dicet: *Sufficit*: Certè, quantumvis immodico adversus alium odio aut iracundia ardeat homo, satis tamen esse factum passioni suæ existimat, ubi ipsum ad certam mensuram punierit, satisque jam vindictam injuriam existimans ab ulteriore vindicta desistit. At justitiæ divinæ nunquam, neque post centum, neque post mille, neque post centies mille annos satisfieri poterit. O

pec-

peccati malitia, quàm immodica es, cum De-
us, cujus judicia justa sunt, suppliciis, quæ
mereris, alios non præfigat terminos nisi *A-*
ternitatem!

Considero Angelos, illos aulæ cœlestis
Principes, excellentissimas illas creaturas in
cœlo à sua mox creatione peccantes. Pecca-
tum hoc non erat nisi unius cogitatus super-
biæ ac rebellionis, & tamen video illos eodem
momento absque ulla misericordia præcipi-
tatos in abyssum inferni, ubi ab initio mundi
acerbissimè cruciantur, atque in sæcula sæcu-
lorum cruciabuntur. Quanta severitas! Ve-
rùm quænam est ista justitia, cum peccatum
eorum, etsi unius ipsum dumtaxat esset cogita-
tionis, ob suam enormitatem talem promere-
tur punitionem?

Considero primos nostros parentes uni-
cum inobedienciæ committentes peccatum.
Prò! quot quantisque peccatum istud infeli-
citatibus punitum fuit, atque etiam punietur
ad finem usque mundi, etsi hic tot sæculis per-
duraret, quot sunt arenæ in littore maris?
Nunquid calamitates omnes, quibus hæc vita
adeo plena est, illius peccati totidem funesti
sunt effectus? Atque omni procul dubio mi-
ser Adamus eodem fuisset flammis in-
fernalibus addictus, nisi Deus per infinitam
clementiam suam decrevisset, ut filius suus uni-
genitus aliquando naturam nostram assumeret,
atque in illa justitiæ divinæ secundùm rigo-
rem & ultra satisfaceret pro debito istius pec-
cati.

De
oratione

Verum in quantam miseriam hoc peccatum illam ipsam sacratissimam Domini nostri personam redegit? Quantumvis Deus esset, attamen æternus Pater illius voluit, ut rigorosissimam sustineret passionem, omniumque quasi hominum miserrimus afflictissimusque evaderet, si pro peccato hoc satisfacere vellet. Si ille, qui non nisi peccati similitudinem induerat, alienumque dumtaxat peccatum portabat, tanta ramen fuit habitus cum severitate, quid erit de misero homine, qualis ego sum, qui ipsemet tot commisi delicta? Si supplicia tam horribilia personam istam afficiunt divinam, quid ego habeo expectare? si ignis divinæ justitiæ sic ardet in viridi ligno sacro-sanctæ, infiniteque innocentis humanitatis, quanto ardore invadet lignum aridum animæ meæ tot peccatis onustæ? Nunquid hoc est, quod ipsemet ille

Luc. 23. 31. *divinus Salvator agebat: Si in viridi ligno hac faciunt, in arido quid fiet?*

Affectus circa quartam istam Consistentionem.

A Gnosco, mi Deus, mereri me eandem pœnam, eundemque infernum, quem promeriti fuere Diaboli, imò infernum ego mereor particularem, quia multò illis amplius ego te offendi. Illi è cælo projecti fuerunt ob admissum unicum peccatum, & mea (eheu!) numerati non possunt. Insuper ego illa commisi permagnâ cum malitiâ, suffocatis non rarò remorsibus interioribus, sanctis tuis contemptis

temptis inspirationibus, propriâque malitiosissime proculcatâ conscientiâ.

Domine, non intres in iudicium cum misero & calamitoso servo tuo. Noli me secundum mea punire demerita. Cohibe ponderosam iracundiæ tuæ manum. Noli hunc miserum & abjectum in tenebricosa illa præcipitare ergastula, ubi nil nisi horror & confusio, etsi id iustissime meruerim. Ignosce mihi omnia peccata mea per infinitam bonitatem tuam, quæ semper indefessa fuit in creaturis tuis miserrimis benefaciendo. Hoc te oro & obtestor per pretiosum sanguinem Salvatoris mei in cruce pro me effusum, per ardentem cordis tui amore plenissimi fornacem, qui quidem amor te, ut filium tuum morti pro peccatoribus traderes, impulit. Noli me perdere, qui tanti tibi constiti. Noli attendere ad multitudinem peccatorum meorum, quia merita Salvatoris mei Jesu Christi illa longè excedunt.

Et tu, amantissime Redemptor, noli permittere, ut totus cruor tuus pro me effusus sit inutilis, recordare tot operum laboriosorum, quæ pro me peregisti, totque dolorum, quos pro me pertulisti. Crudelem omninò tu mortem pertulisti, ut me ab inferno redimeres, noli ergo illuc me condemnare. Tu calicem amarissimum immodicæ passionis epotasti, ut me in gloriam restitueres, illam ergo mihi retribue. Tua quoque res agitur, Domine, ne permittas perire animam meam, quam tanto pretio redemisti. Redde mihi gratiam tuam, fac ut deinceps tibi ac pro te vivam, teque nunquam amplius offendam.

Potius

De
oratione

*Resolutio-
nes.*

*Facienda
est reso-
lutio circa
aliquid in
particula-
ri.*

*Gratiarū
actio.*

Oblatio.

Petitio.

Potius mori, Domine, potius omnia mundi subire tormenta, quam ullum amplius committere peccatum mortale, imò, neque veniale deliberatum. Vah! nimium tuâ in me sup-
portando patientiâ abusus fui, tempus est, ut ita efficaciter me ad te convertam, ut nunquam amplius à te deficiam. Verùm ut ista resolutio, quam modò concipio, firma, constans, atque inviolabilis sit, sincerè promitto, fideliter me laboraturum, ut tale vel tale vitium radicitus extirpem, quod hæc-
tenus origo fuit meorum lapsuum, curare, ut talis vel talis inordinatio aboleatur, sedulò incumbere in destructionem talis aut talis pravi habitus, qui me sæpius quasi invitum pertrahit in peccatum.

Confirma hæc bona proposita, quæ non nisi à sancta tua procedunt inspiratione. Grati-
as ago tibi ex omnibus viribus meis, quod hæc-
tenus me expectaris ad pœnitentiâ, quod mihi tot concesseris grâtiâs, non attento quod inimicus tuus essem, quodque misericorditer cohibueris vindictam tuam, quæ in caput me-
um criminibus plenum incidere debebat. Ego me omnino tibi offero pro tota reliqua vita mea, corpus, inquam, animam, & actiones meas, & quidquid sum ac possum. Fac, mi Deus, ut, cum reus gravissimorum scelerum coram divina tua Majestate comparuerim, justificatus & à criminibus meis absolutus recedam, Amen.

Moni-

*Monitiuncula pro secunda
formula.*

Qui tenent secundam orandi methodum, & omnia puncta proposita considerant prius, quàm affectus eliciant, poterunt uti formulâ præcedente, ita ut postquam conjunxerint omnes considerationes, veluti nos consequenter deduximus, ut meditationem inde continuam efficiant, colligant, atque etiam continuò & consequenter producant affectus. Id quod perfacile cùm sit, alio hic exemplari, aut formulâ opus esse non existimo.

CAPUT XIIX.

FORMULA TERTIA.

*In qua affectus miscentur considera-
tionibus, quæ est meditatio af-
fectiva.*

Directio erit similis ei, quam posuimus in formula præcedente, postea accipiendo idem peccatum pro subjecto meditationis sic poterit quis procedere.

Punctum I. Horror peccati.

Domine Deus meus, coram te hic horrorem peccati, miserimumque statum, in quem semetipsum peccator conjicit, considerare constitui: Verùm quis illum comprehendere queat, nisi tu Deus docueris illum? quis cognoscet, nisi tu interiorum animæ oculum ape-

De
ratione